

- И. / Измъченъ/ Богъ да ни е на помощъ! Азъ ще те оставя. Той ще дойде, Говори и знай, че само ти можешъ да спасяшъ България. /Излиза/.
- Х.
- Мара сама отива до прозореда и дълго гледа какъ се сивва зора. Все по често се чува пѣнието на петлитѣ.
- Др. / И задо Виза Драгомиръ, Той е облѣченъ въ старото си облѣкло, само безъ ножъ.
- Мара. / Домъ го вижда; слуша се, прѣгрѣща го и се разплаква оборила глава на рамото му. /
- Драгом. / Сложилъ на главата ѣ рѣка мълчи сломенъ/
- Мара / Дълго мълчание/
- Мара. / Наплакала се вдига глава/ Проговори ми! Кажи ми нѣщо....
- Др. / Съ въздишка/ Какво да ти кажа: ти видѣ всичко. азъ съмъ чуждъ за всички... само по една случайностъ азъ съмъ още живъ!
- Мара. Боже мой!.. Какво отчаяние!... Не ти лими казваше нѣкога, че бѣдитѣ каляватъ хората?
- Др. Това не е бѣда, Мара. То е каля, тиня, мръсна тиня! А въ тиня не може да се живѣе!
- Мара. / Хваца рѣдѣтъ му / Изъ малта може да се излѣзе! не мисли, че прѣдъ тебъ нѣма бѣдхце. Азъ ще сторя всичко и ти пакъ ще бѣдешъ...
- Др. Уви! Вѣрата въ мене е разбита. А когато въ една душа се унищожи вѣрата безъ да бѣде замѣнена съ друга-самоунищоженнето дохожда само.
- Мара. Ахъ, ти си много краенъ! Не бива да се отчайвашъ толкова! Тия изпитания само ще калятъ духътъ и ти ще станешъ несъкрушимъ.
- Др. Тѣй е : само, че има изпитания, които каляватъ, а има и такива които убиватъ, онова що ме сполетя тая нощъ уби моя духъ; зачерни онова, че ме свързва съ свѣта!
- Мара. / Небива да се говори така.
- Др. Говори мъртвеца въ мене, а не азъ.
- Мара. Боже мой!
- Др. / Засѣгнатъ/ Въ душата ми се наредиха гробове, за които мъртавци нѣма възкрѣсение, Тамъ се извиха гразни бури, които всичко порутиха... а /задъханъ/ азъ нѣмамъ роденъ край! азъ съмъ несрѣтенъ чужденецъ!
- Мара. Нѣма да те убеждавамъ, защото съмъ слаба. азъ само те моля: най малко вѣра въ бѣдхцето.
- Др. Бѣдхце !
- Мара. Бѣдхцето пакъ ще се усмихне! То ще свѣтне прѣдъ тебе съ още по